

□

□ □ טרומפלסור, □ □

□ □ מורד הרחוב

גיורא לשם □ □ □ □ □ □

□ □ □

□

□

□

לעתים נדמה שבית-העלמין הישן ברחוב טרומפלדור, שהוכשר בחיפזון לקבור מתים במגפת חולירע שפרצה ביפו שבע שנים לפני יסודה של תל-אביב, הוא המקום היחיד בעיר החדשה שנשאר כפי שהיה לעומת קו רקיע מטפס במהירות מעלה.

נָאבוּא אֶל-הַגּוֹלָה תֵּל אָבִיב הַיְשָׁבִים אֶל-נְהַר-כְּבֹר וְנֶאֱשֶׁר הַמָּה יוֹשְׁבֵי שָׁם
וְנֶאֱשֶׁב שָׁם שְׂבָעַת יָמִים מִשָּׁמַיִם בְּתוֹכָם.
יחזקאל ג, טו

לְצִלָּם כָּכָה, בְּלִי לְחֹשֶׁב יוֹתֵר מִדִּי,
כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁכַּךְ הַהִשְׁתַּקְקוֹת הַפְּתֹאמוּת,
וּבְלִי אוֹבְיָקט מְגִדֵּר
לְהַנְצִיחַ רִגַע כְּלִשְׁהוּ,
כְּמַעַט מִקְרִי,
בְּתוֹךְ לִשְׂכֹּתָהּ הָאֶפְלָה שֶׁל הַמְצָלְמָה,
כְּדִי שֶׁמְצָמוּצוֹ שֶׁל צִמְצָם עֲדֹשָׁה
לְהַבְיֹק הַמְהִיר מְנִיד עֲפָעָף
יְהִי רַק הַכְּנָה הַכְּרַחֲחִית
לְהִשְׁרִיתָם שֶׁל דְּמוֹת נְנוּף מוֹלֶדֶתָהּ
בְּתַמְיֶסָה שְׁאִינָה נְחָה מִתְּזוּזִיתָה הַכִּימִית
עַד שֶׁצִּלְמִית הַתְּצָלוּם
בוֹרֵאת אֶת עֲצָמָה לְשַׁעוֹרִין
מִן הַרְקַע וְהַגּוֹף שֶׁהָיוּ מִמְּשׁוֹת,
וְעַתָּה הֵם רוֹחוֹת רְפָאִים בְּשִׁחַר-רֶ-לְבָן.
תִּכְנֶן שֶׁהֵטַל אוֹרְצָל
עָשׂוּי לְהִיּוֹת הַרְמֵז הַיְחִיד
שֶׁיֵּשׁ לָנוּ עַל אֶלְמָנוֹת אוֹ הַשְּׁאֲרוֹת נֶפֶשׁ.
מְצָלְמָה אִינָה מְסֻגְרָה רְגָשׁוֹת,
וְצָרִיךְ לְמַהֵר, שֶׁמָּא מִחַמַּת הַמְּאוֹרְעוֹת
וְאוֹלֵי בְּגָלָל בְּהִילוֹתָם שֶׁל הוֹרִים
לְמַצָּא מְקוֹם וְזִמְן לְיִלָּד, לְהַזְדַּמְנוֹת,
וְכֵן, בְּתַצְלוּם לֹא בְּהִיר
לְשִׁמֵּר דְּבַר-מָה מִן הַהַמְצָאוֹת

בְּשִׁעָה מוֹאֲרֶת בְּמֶרְכָּז הָעִיר
מִמָּה נְשִׁיָּה עֲשׂוּי לְהִתְהוּוֹת אוֹ ל' א
בְּתַנְאִים נוֹחִים פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר:
תְּנוּעַת יָד, קָמֵט מִצַּח, תְּנוּחַת גּוּף,
שׁוּם תְּנוּעָה דְרָמָטִית,
מִשֶּׁהוּ דוֹמָה לְטָבַע דוֹמָם.
בְּסוֹפוֹ שֶׁל דְּבָר, בְּתַצְלוּם יְלָד
עַל רֶקַע חוֹמַת בֵּית-הָעֶלְמִין,
אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ חֲדָד אֶת אָפוֹ וְקִמְטִיו
וְקַפֵּץ אֶת פִּיּוֹ שֶׁל' א יוֹכֵל לְפִתְחוֹ לְשִׁטּוֹן.
הַצְלוּם מְעוֹרָר כְּעַת אִי-שֶׁקֶט
בְּמוֹחֲשֵׁיוֹתוֹ הַל' א-מוֹחֲשֵׁית.

שִׁימוּ לִב:

אִין לְהִשְׁמִיד אֶת הַתְּשׁוּלִיל.
הֶרְקַע מְכָר. הָעִיר אוֹתָה עִיר.
בְּדַמוֹת הַצָּעִיר עִם הַצֵּל עַל הַפְּנִים
מִשֶּׁהוּ בּוֹטָה, מְרַחֵק
וּבְהֶחֱלֵט ל' א אָפְנָתִי.
תִּכְנֶן שֶׁאִין כִּיּוֹם אֶהְדָּה לְנַחֲשׁוֹת הַמִּבְע
אֲךְ עֵדוֹן הוּא פֶּן אַחַר שֶׁל הַעֲמַדַת פְּנִים.
חֲלוּף הַזְּמַן הַשְּׂרָה אֶפְלוֹ עַל הַפְּנִים הָאֵלֶּה
ר' גַּע כְּלִשְׁהוֹ שֶׁל' א הָיָה בְּהֵן
בְּהֶרֶף הָעֵין שֶׁל הַנְּצַחְתָּן.

הָיָה-וְל' א-הָיָה.

מִקֵּץ שְׁנוֹת דוֹר

אֵינְךָ מְכִיר עוֹד אֶת עֲצָמְךָ וְסִבִּיבְתְּךָ
אֶלָּא רַק אֶת הַתְּחוּשָׁה הַמְעַרְפֶּלֶת שֶׁהֵייתָ שָׁם
וּמְקַנְנֵן בְּךָ זִכָּר הַשְּׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מֵאֶרֶץ הַחַיִּים
בְּחֹלִירָע, בְּרָעַב, בְּזַקְנָה, בְּסָרֵב:
עֲמֶךָ, חֲלוּצִים, גְּלִמוּדִים, גְּלִמוּדוֹת,
מִתְאַבְּדִים בְּצֵל הַחוּמָה, חֲנֻנִים, בְּרִנָּה,

לוֹאִידוֹר (בְּקֶבֶר אַחִים לְל' אַ גּוֹיָה),
אֶחָד הָעַם, רַבְּנֵי צָקִי, אַתָּה, וּטְשֵׁרְנֵי חוֹבְסָקִי;
וְלִכְהוֹנּוֹתֵיהֶם, רֵאשֵׁי עִיר קְטַנִּים כְּגִדּוּלִים
בְּמָקוֹם חָסֵר וּנְגָרָע,
וְאַחֲרֵיהֶם. כִּי בַלַּע הַמְּנוֹת.
ת.נ.צ.ב.ה.

כָּאֵן בְּלֵב הָעִיר,
לְבַדְךָ לְכַאוּרָה בְּגֵן הַמַּצְבוֹת הַזֶּה,
בְּמַרְחָק הַלְּנוּיָה מִבְּתֵי-הַקֶּפֶה
שֶׁל הַיּוֹנָאִים הַקְּשִׁישִׁים וְהַמְּלַצָּרִים הַמְּעַנְבִים
שֶׁהִלְכוּ מִבֶּן-יְהוּדָה שְׁטָרְסָה
אֶל בֵּית עוֹלָמָם בְּטְרוּמְפֶלְדוֹר,
אַתָּה שׁוֹמֵעַ כְּעַת קוֹלוֹת חֲדָשִׁים
קְצוּצִים, מְחַסְפָּסִים, גְּרוֹנִיִּים,
מְסַתְנָנִים פְּנִימָה,
מְחַלְחָלִים בְּאֱלֻמוֹתָם שֶׁל שׁוֹכְנֵי הָעָפָר.
קוֹל רוֹדֵף קוֹל,
וְאַתָּה, כָּאִישׁ נִדְהָם,
אֵינְךָ מְסַגֵּל לְהַבִּין.
אֵין אֱלֹה קוֹלוֹת יְלֻדוֹתֶךָ.
אֵין ז' אֵת שְׁפַת אָבִיךָ.
עֵבְרִית? כּוֹ, עֵבְרִית.
עֵבְרִית בְּהַבְרָה שְׁמוֹחֶצֶת הַבְּרָה,
בְּמַלִּים שְׂאִינֵן מִן הַמְּקוֹרוֹת אוֹ מִן הַמְּלוֹן.
וְהַקּוֹלוֹת נְהַדְפִים מְכַל קִיר וְנִנְדָּפִים בְּאֹוִיר,
וְאַנָּא אַתָּה בָּא?

אַךְ אֲנִי כָּאֵן,
תִּפְרַר בְּנִינּוּהָ שְׁנוֹתֶרָה עַל תְּלָה עִם בְּהֵמָה רַבָּה,
מוֹדֵד אֵת הַרְחוּבוֹת הַחוֹתְכִים זֶה אֵת זֶה
בְּעִיר הַגְּדוּלָה שְׂאִינָה יוֹדְעַת בֵּין שְׁמ' אֱלֹה לִימִינָה
וּבֵין תַּל-אָבִיב לְיָפוֹ.

הבית שבו נולדתי בגבול העיר,
ליד מתחם הסוכנות,
אינו ראוי עוד למגורים.
קדם היתה פרדס גדול.
כעת זה נכס.
מעבר מדירה לדירה הוא שכפול הצער
שדבק ברהיטים ובכלי-הבית
שנסעו אל שכונה אחרת.

כעת, בדירת האחרונה,
אני עומד בידים ריקות,
פשוט רגלים באדי המפלט
של המשאית המתרחקת
ובוחן את מה שישאר
בזכרון שגוי ומעונת,
קרוב לבדאי,
למרות האמונה שאנחנו מצליחים לשמר
את מה שאנחנו אוהבים ואבדנו.
הכל השלך לפח;
החיים נסבלים יותר בלי מטען עודף.

במקום החדש, בחלל המטבח,
אני חסר סגנון כמו הבית –
באוהאוז לעניים, אם כי ראוי לשמור.
בדירה החדשה לא אזהרה עוד בעץ הישן.
השסק מול החלון
הוא התמרור שיש אמר:
"אתה פאן. העבר עבר דירה."
אני מודה, זילות הטיח מביכה.
גם פה היתה פעם פרדס.
על המדרכה גזע תות שטרם נאסף –
פועלי העירייה כרתו בגלל לשלשת יונים.
על הפסא ליד שלחן-הכתיבה בחדר,
אני הוגה עברית מצרית, מצרחה,

והקפה ממתיק את הלשון המריכה:
שוב לראות אותם בק' צר ידם!
המלים הללו, זכורות מבית-הספר,
מצטרפות לבטויים אחרים, פרטיים,
שבהם הייתי עשוי לתאר לעצמי
דיוקן של הורי בטרח הנלדי
בתעיתם הנודדת זה אל זה, ואל.

מזה אין לי תצלום!
על חוף הים השחר האם הרקרו בי
כאשר הפליגו מקונסטנצה דרומה?
כשאני פורש את מפת חיהם
אני רואה בנקדת המוצא
את עירו של אויבדיוס הגולה,
שממנה, בלי משים אך בנפש יהודית,
נמלטו בטרח הגיעה השעה –
די במלקמת עולם אחת לעורר תשד
שחדשה ממשמשת ובאה.

ואני צופה בעצמי, בך ובנו, בנו ובהורינו,
כמבעד למשקפת הפוכה:
גרים וזרים במקום שנהפך מתנ"ך
לפרובינקיה יודיאה ולמנדט,
וממנדט לתלקה, ומתלקה
לנחלת אבות שנויה במחל'קת.
מצדה ההפוך של המשקפת אנחנו קטנים יותר,
כמעט בלתי ראויים.
ומי אני משני צדי המשקפת?
אבל בזה אני מנהל דו-שיח
עם תצלום שהוא אני ול'א-אני
כאשר אני מטגן חביתה
וקולה לחם שחר'ר.
המנהגים האלה מן הבית
אמורים להשרות תחושת בית

בְּאֶרֶץ שְׁהוֹרִיךְ אֵינָם דוֹבְרִים אֶת שְׁפֹתָהּ.
אִכּוֹל, לְמִשְׁלֵל, יִכְלֹל לְקַבֵּל עַל אֶת הַהֲנִיָּה;
אֵךְ גַּם רָעַב הוּא פִּילוֹסוֹף ל' אֵל קָטוֹן.
אָמַר שְׁזֵאת נוֹרְמָלִיּוֹת,
שְׁגָרַת יוֹמִיּוֹם שֶׁל אָדָם נָעַם.
שְׁפָכָה זֶה.
שְׁחִיִּים עִם פְּחָדִים קְטַנִּים
וְאֶפְלוּ עִם גְּדוֹלִים.
שְׁאֵלָה הַחַיִּים, לְטוֹב וּלְרָע,
הַחַיִּים שְׁנִשְׁלָלוּ
מְאֻבּוֹת-אֻבּוֹתִי מְחַרְבָּן לְחַרְבָּן
נָעַל נְהָרוֹת בְּכָל
אֵךְ הוֹרִישׁוּ לִי, לְנוֹ וּלְבָנֵינוּ שְׁגֵעוֹן רְדִיפָה.

מָה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה?
לוֹמַר תְּהִלִּים?
לְשִׁיר שִׁיר מַעֲלוֹת עַל עִיר
שְׁהָרִים סְבִיב לָהּ אֵיךְ?
הַקּוֹלוֹת שְׁנִשְׁמָעִים לִי
אֵינָם בְּסֵלֶם הַזֶּה.

מְשׁוֹרֵר הַדְּלוֹת,
רְאֵה אֶת אִפְקֵי הַיָּם הַמְּחַשֵּׁק בְּמִלּוֹנוֹת-פְּאָר,
בְּדִירוֹת פְּנִטְהָאוֹז, דוֹדֵי חֲמוֹם נְצִלְחוֹת טְלוֹיִזְיָה,
רְאֵה אֶת הַשְּׁחָפִים הַצּוֹנְחִים מֵעַל לְשׁוֹבְרֵי גְלִים
וּמְחַרְבְּנִים עַל צְנוּר הַבִּיּוֹב הַנְּטוּשׁ.
הַגְּמֵל הַמְּעוֹפֵף הוּא אֵכֵן סְפִינַת מְדָבָר –
הַיָּם חָרַב וְהוֹלֵךְ בִּיַּדִּי פְּרִיִּשֵׁי גִדְלָן.
הֵם אֵינָם מְרַתְקִים וְלוֹ אֲנִיָּה אַחַת,
אֵף ל' אֵל גְּאוֹת אַחַת,
אֵף ל' אֵל שְׁחָף.

הַמְּשׁוֹרֵר שְׁהִתְהַלֵּךְ בְּעִיר הַזֶּה וְאֵינְנוּ.
אֶפְשָׁר שְׁנַפַּח אֶת נְשִׁמָתוֹ הַיְּהוּדִית בְּרַחוּב

בְּקִיָּא אֶלְכֹהוּל עַל גִּזְע עֵץ
וּבְטָרָם מֵת אֶפְלוּ לֵא זָכַר אֶת שְׁמוֹ.
אִין מַה לְהִזְעִיק מִשְׁטָרָה:
הַכֹּל תַּמִּים.
מְשׁוֹרְרִים אֵינָם מֵתִים בְּאֵמֶת.
הֵם שְׁרִירִים וְקִיָּמִים בְּדַמוּיִם
כְּבִנֵי-אָדָם בְּקִישִׁחוּתָם הַצְּחִיחָה:
גִּזְעֵי עֲצִים, בְּתִים, עֲנָנִים
שְׁמֵשְׁקִיפִים מִמְרוֹמִים כִּיהוּדִים קַדְמוֹנִים
בְּפָנִים חֲמוּרוֹת בְּאֶלְבוּמֵי מִשְׁפָּחָה.
הַדְּבָר הַנּוֹרָא בְּכָל תְּצִלוֹם קְבוּצָתִי
הוּא שִׁיבְתָם שֶׁל הַמֵּתִים בְּשַׁחַר-לְכוֹ.

אָסוּר לְהִשְׁמִיד!
הַתְּשָׁלִיל הוּא עֵדוּת שְׁקוּפָה-אֶטוּמָה
לְאֵרוּעַ שְׂאִינוֹ מִסְגִּיר עַד
חוּץ מִשְׁמִחָה לְאִיד,
הַגַּם שְׁבִדְרֶךְ-כָּלֵל שׁוּגִים בְּפִרְשֵׁנִיּוֹת
וְאֶפְלוּ בְּעִבְדוֹת עֲצָמוֹ.
גַּם תְּשָׁלִיל הוּא פָּנִים וְאַחוֹר.

שֵׁם, בְּעֵבֶר הַמְּצֻלָּם,
שְׁקוּעָה גַם הָעֵין צִמְצָם אַחַר צִמְצָם –
יְרַקְרָקָה בְּעִכְרִירוֹתוֹ שֶׁל הַיָּם,
הִיא מְלוֹנָה בְּשַׁחַר אִישׁוֹנָה מְנַמֵּל יָפוֹ הָעֵתִיק
אֶת צִלְמֵי הַמֵּתִים בְּחִלְיָפוֹת וְעִנְיָבוֹת פֶּרֶפֶר
(שְׁנוֹרְרִים שֶׁל שְׂאָר רוּחַ),
רְגִלְיָהֶם הַצְּפוּדוֹת מְצַפּוֹת שְׁבִלוּלִים,
עֵינֵיהֶם פְּנִינִיּוֹת.

הִנֵּה הֵם אֶלֶף עֵינִים.

הם מדדים בלי להבין לאן הגיעו
(אם יש פאן מה להבין) –
ערבוביה של קברים,
שרשי שיתים ויבלית, ביבים,
גשחות תת-קרקעיות של מים מליחים
נפתלות בין גרגרי חול וסחי.
כל מה ששסע בגידינו ונכרת מבשרנו
נטמע פאן במחזור הרקב.

משנכנס השמש בחוג הגדי,
אתה ואני ואנחנו בבית-עולמך,
ונה היום הקצר בלוח השנה.
הצצר מתפוצץ בגדר החיה
ומחפך במסורו את שרשי השיתים,
גזון מן הזחל ומן הרקב.
העונות אינן מודות עוד
שתחזי רנה על עצמן בדיוק
באביב או בקיץ הבא,
והעינים כבר אינן נשואות
אל מעבר לחלון או ללוח השנה.
מה שזכור לי מענת ומעט שגוי.
אך יש משהו שאני זוכר:
גב מיתרי של חתול
בתצר בית בן שמונים שנה.
ובכו, אני פאן,
לוקח מכל הבא לידי, ומיד,
פן יאזלו הכסף או הזמן או הכח.
(והזמן אכן אוזל, ועמו הכח).
לא דבר ממשי הזעיק אותי לקאן,
אפלו לא נסור צרצר.
מדבר בלא-כלום לכאורה:
שברי זכוכית, מקנשת נוצות מעפשת,
צעצוע שבור של ילדי שכנים,
קונדום על רצפת חדר-מדרגות –

זָכְרוּ הַטָּחֹב נְשֵׁי אֵיכָר תְּחֹב בְּאֵיכָר.
אֵלֶּה דְבָרִים נְשֵׁי מַה בְּכַךְ,
אֲנוּשִׁים לְכְאוּרָה,
מְשֻׁקְעִים שֶׁל שְׁוִיוֹן נֶפֶשׁ,
אִי-שְׂבִיעוֹת רְצוֹן וְתַרְעֵמָה,

עַד שֶׁהֵם נִעְרָמִים כְּאֵלִימוֹת,
וְקִטְלָנִים כְּמוֹתָהּ.

חַשׁ בַּיּוֹם, לְפָנֵי דוֹרוֹת,
בְּהַמּוֹלְתוֹ הַסּוֹאֲרִית שֶׁל יָם יְפוֹא,
אֵיךְ מִן הַשֵּׁטַח הַגָּדוֹל הַהוּא
נִרְאוּ הַיָּם הַנְּשָׁחֵר וְיָם הַנְּשִׁישׁ,
וְהַשְּׁחָפִים וְרֶסֶס הַקְּצָף וְהַדְּגִים בְּמַעוֹפָם –
הַכֹּל כָּאֵן וְשֵׁם, אֲזִי וְהַיּוֹם,
דוֹמָה לְכְאוּרָה, עוֹלָם תְּאוּמִים –
רֵיחַ הָאֲדָמָה, אֵלֶּפֶי שְׁנוֹת תְּאֵנָה,
רְמוֹן, הַדָּר, זְמִזּוּם דְּבוּרִים
וְרֵיחַ נְמוֹג נְשֵׁי אִשָּׁה קְדֻמוֹנָה
הֵם זְרוֹת עֲנִיָּה נְשִׁיאֵינָה מְתַפְּלָגֶת לְעוֹלָם.
הַחוּף הַמְּעַרְבִי הוֹמָה כְּעַת אוֹהֲבִים.
חוּף הַתְּפִים רוּעִים. בְּקוֹ הָאֶפֶק
צָרִיחַ מְסֻגָּד וְצִמְרוֹת
נְשִׁאִים עַל הַסְּלָעִים הַמְּגֻשְׁמָם
כְּאֵרִיֹּת-יָם שֶׁחֲרִים-יְרֻקִים,
גָּבֶם אֲצִתִּי, עֲשׂוּבִי, שְׁעָרוֹנִי.
בְּאִזּוֹ קְשִׁיחוֹת זְקָפוֹ אֶת עֲצָמֵיֹתָם הַקְּמָאִית!
בְּאִזּוֹ עֲקָשׁוֹת שְׁמָרוֹ
אֶת טְבִיעוֹת אֲזֻקִיָּה שֶׁל אֲנִדְרוּמִדָּה!
אֵלֶּה זְרָמוֹ בְּכֹל עוֹרְקֵינוּ וְעַצְבֵינוּ
וְטִהְרוּ אוֹתָם מִכָּל פְּלִיאָה נְשִׁיאֵינָה לְשִׁמָּה.

וְאִנְחָנוּ חָלֵפְנוּ עַל פְּנֵי הַסְּלָעִים הָאֵיתָנִים הָאֵלֶּה
כְּגֹלֵשׁ סְפִינּוֹת אֲבִיבֵעַל מְלֶךְ צ'ר
וְחִלּוּצֵי הָעֲלִיּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת בְּאַרְבּוֹת הָעֶרְבִיּוֹת,
מוֹל עֵינֵי סְפָנִים כֶּהוּת, בּוֹהֲקוֹת, אוֹרְבוֹת,
וּבְהֵינּוּ בְּנוֹף כְּגָרִים נְזָרִים לְשֵׁם אוֹרִינְטָצְיָה בְּאוֹרִינְט
בְּאוֹדִיסֵאָה צִיּוֹנִית אֶל אוֹדֶסָה יִמְתִּיכּוֹנִית,
בְּגִלּוֹתֵנוּ אֶל גְּאוּלָּה שְׁסֻגְרָה עָלֵינוּ כְּבֵית.
אֲךָ הֵם הָיוּ כֹּל אֵי הָיוּ בְּשִׁעוֹתֵינוּ הָרֵאשׁוֹנוֹת,
לֹא הֵם הָיוּ בְּאֵפֵינוּ וּבְעֵינֵינוּ עַל הַרְצִיף,
אִם כִּי הָיוּ אֵלֶּה שְׁעוֹתֵינוּ הֵיפּוֹת בְּיוֹתֵר –
הַחַיִּישׁ הַמְּגִרָה בְּאֹרֵי הַיָּם וְהַמְּזָרְח,
הַפְּתַעַת הַזָּרוֹת וְהַקּוֹלוֹת הַגְּרוֹנִיִּים.
וְכֵן הֵינּוּ עִמָּךְ גַּם בְּהַפְּלֵגְתְּךָ הָאֲחֵרוֹנָה
מְוִינָה אֶל יָם טְרַיִיסֵט
וְאֶל יִמָּה שֶׁל יָפוֹ.
הַזְּמַן שֶׁחֲלַף מִיּוֹם מוֹתְךָ לֹא נִשְׁנָה כְּאִן
אֵת שְׁעוֹן הָעוֹנוֹת וְשְׁאוֹן הַיָּמִים
וְעֵנֵי עִירְךָ אֵינָם קוֹדְמִים מִשָּׁהָיוּ.
הַחֲרֵף, הַכֹּל כְּמַעַט כְּשֶׁהָיָה, חֲרֵף.

אֶרֶץ וְשָׁמַיִם נֶאֱבָקִים זֶה בְּזֶה בְּקֶרֶה
הַחֹפֶנֶת אֵת הַגּוֹף
שְׁאִינוּ מוֹצֵא אֵת מְנוּחָתוֹ הַנְּכוֹנָה.
הָאֲדָמָה פּוֹעֵמַת מִתַּחַת לְזִפְתָּ וְלִבְטוֹן.
צוֹרְמֵנִית הָרוּחַ הַמְּנַעֶרֶת אֵת הַשֶּׁסֶק,
הַגַּג נֶאֱנָק עִם מְרִזְבוֹ הַחֹרֵק בְּכַרְכָּב הַבֵּית.
שְׂרָקֵק מְמַרְיָא מִן הַשֶּׁסֶק בְּחִצָּר וְחוֹצָה
אֵת הַרְחוֹב אֶל חִצָּר הַשְּׂכָנִים,
אֶל הַבְּרוֹשׁ.
צְפוֹר בְּחִצָּר זָרָה –
אֵיָה קִנְיָה נְאִיָה גְלוּתָהּ?
דְּבַר לֹא הַשְׁתַּנָּה,
לֹא בְּשָׁמַיִם וְלֹא בְּאֶרֶץ.
אֵין כְּאִן דְּבַר שְׁאִינִי מְכִיר

וְאִין עוֹד דְּבַר שְׁמֹכַר לִי בְּאַמֶּת.
אֲנִי הוֹלֵךְ בְּאַרְצָן שְׁכַמְעֵט אֵינָה אַרְצִי
בְּעִיר שְׁהִיא עִירִי מְלִידְתִּי עַד מוֹתִי,
בְּקֶרֶב אֲנָשִׁים שְׂאִינָם מְדַבְּרִים עוֹד בְּלִשׁוֹנִי
אֶף כִּי לָהֶם וְלִי שְׁפֹת אִם אַחַת.
שְׁפֹתָם זוֹעֶקֶת נוֹאֵשׁ בְּחֶרְדָּתָם וּבְטֻמְטוּם לָבָם.
אֲנִי מִחְשָׁה.

סְמוּךְ.
הַכֹּל בְּסִדְרָה.
הָאֲדָמָה שְׂאִינָה מְגִידָה מְעַפְרָה אֶת עֲבָרָהּ
תְּשַׁמֵּר מִמִּילָא אֶת הַשְּׂרִידִים
עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ.